יום ה', ה' בתמוז תשס"ד (24 ביוני)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

[המשך המאמר מאתמול] ... שוחררו החטופים, אך לא היהודים שבמטוס ונושאי דרכונים ישראליים.

אלון בן-דור הסתגר רוב הזמן בחדרו בלונדון במצב-רוח קודר, ובבאר-שבע רבים התפללו לשלומה של נילי. אך לא הכל ידעו כי היא בין החטופים. בצמרת הבטחונית של ישראל נעשה אז מאמץ להטיל איפול על שמות החטופים, כדי להקטין את סכנת הסחיטה. במיוחד היו הדברים אמורים בנילי. העובדה כי נילי היא רעייתו של שחקן בכיר בנבחרת הלאומית עלולה היתה להפוך אותה לבעלת ערך מיוחד במו"מ סחטני ולאיים על שלומה. העיתונות בארץ, ובעיקר עיתונות הספורט, שנאסר עליה לחשוף עובדות אלה מחשש לגורלה של נילי, הסתפקו ברמזים מעורפלים: נאמר כי ייתכן שאלון בן-דור לא ימשיך עם הנבחרת לאולימפיאדה "בגלל בעיה משפחתית". באותם ימים רק מעטים בלבד ידעו כי היתה סיבה נוספת לחשוש במיוחד לגורלה של נילי. בדרכון שלה, היא היתה רשומה בשם נעוריה, נילי טוליפמן. אותם מעטים ידעו גם כי אביה, יוסף טוליפמן, אז מנכ"ל המועצה הלאומית לשיווק פרי הדר, שימש במשך שנים כמנהל אחד האתרים השמורים ביותר בישראל – קמ"ג, הקריה למחקר גרעיני בדימונה. הפחד היה פן יוודע לחוטפים איזה אוצר נפל לידיהם בדמותה של הצעירה דקת-הגזרה והשברירית.

לאחר שבוע של כסיסת ציפורניים ומריטת עצבים, בליל **ו' בתמוז**, חולצו הנוסעים ע"י צה"ל במנצע מבריק, שנודע לימים כ"מבצע אנטבה" או כ"מבצע יהונתן", על שמו של מפקד הכח הפורץ, יהונתן נתניהו, שנפל בקרב זה. התקשורת העולמית חגגה, והדיווחים המדהימים מישראל האפילו על חגיגות יום-העצמאות ה- 200 של ארה"ב, שחל באותו היום. שעות ספורות אחרי נחיתת החטופים המשוחררים בארץ, נחת גם אלון, שביקש חופשה מיוחדת כדי להיות קרוב לנילי. גם אחותה, יעלי, באה מפאריס לקבל את פניה.

כעת אפשר היה לחשוף את זהותה של נילי בראש חוצות. "ידיעות באר-שבע", שהיה במהלך אותו שבוע בקשר מתמיד עם אלון בן-דור, זכה בראיון ארוך ונרגש עם נילי. היא סיפרה בהרחבה על ימי האימה ("הגרועה מכולם היתה החוטפת הגרמניה. היא היתה גרועה מנאצית!"), על האופן שבו העבירו את הזמן באנטבה ("אירגנתי התעמלות קבוצתית, אבל החוטפים הפסיקו אותה, אז המשכנו בקבוצות קטנות. עם הילדים הקטנים שיחקנו מחניים עם כרית"), ועל החילוץ המפתיע ("ידעתי שהשלטונות יעשו הכל כדי לחלץ אותנו בשלום. אבל הפעולה היתה הפתעה. אמנם שמעתי מטוסים נוחתים, אבל בשום פנים ואופן לא עלה בדמיוני כי אלו מטוסי חיל-האוויר הישראלי").

נילי נזכרה בדמותו של נשיא אוגנדה, אידי אמין דאדא, אשר שיתף פעולה עם החוטפים: "הוא היה ארטיסט ממדרגה ראשונה. כל יום היתה לנו הצגה חדשה. אבל בסך-הכל ייאמר לזכותו שעם כל התנהגותו הרי יש לציין שכלפי החטופים הוא היה בסדר. הוא דאג שנקבל מזרונים חדשים, שנקבל אוכל טוב, מגבות ונייר טואלט." כאשר נתבקשה לסכם את החוויה הקשה, חייכה נילי בן-דור חיוך רחב ואמרה: "הדבר המצחיק ביותר הוא שדאגתי לאלון כאשר יצא עם הנבחרת לחו"ל, והתפללתי שלא יחטפו אותו

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכַי יהלֵכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי."[תהלים פ"א]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי**

כניסת השבת (ב"ש): 19^{26} **יום נעים ושבת שלום!**

צאת השבת (ב"ש): 20^{24}

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.

יום ה', ה' בתמוז תשס"ד (24 ביוני)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

מחבלים. לא שיערתי שדווקא לי זה עלול לקרות." כ- 7 שנים לאחר פעולת החילוץ, השלימו נילי ואלון את המעגל – נולד להם בן. שמו? – **יוני**. ["כתבנו בבאר-שבע"]

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכַי יהלֵכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי."[תהלים פ"א]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי**

כניסת השבת (ב"ש): 19[26]

יום נעים ושבת שלום!

צאת השבת (ב"ש): 20[24]

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.